

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **O. M.**, zast. Marií Kurkovou, advokátkou se sídlem Školní 784/10, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2023, č. j. OAM-36949-16/DP-2022, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 14 A 30/2023-49,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 14 A 30/2023-49, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je otázka, zda má správní orgán posuzovat přiměřenost rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z hlediska dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[2] Výše nadepsaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zhlazeno. Žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 22. 2. 2021, sp. zn. 30 T 13/2021, shledán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, který spáchal tím, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Byl mu uložen peněžitý trest, který vykonal (uhradil celkovou částku 50 000 Kč), a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců, od kterého bylo podmíněně upuštěno dne 10. 5. 2022 se zkušební dobou do 10. 1. 2024.

[3] Podané žalobě proti uvedenému rozhodnutí vyhověl městský soud nyní napadeným rozsudkem a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že žalovaný měl přihlédnout k tomu, že od výkonu trestu zákazu činnosti bylo podmíněně upuštěno se zkušební dobou do dne 10. 1. 2024, přičemž pokud se žalobce osvědčí, bude se mít za to, že trest zákazu činnosti byl vykonán dnem 10. 5. 2022, usnesení o zahlázení odsouzení bude mít zpětný účinek. Do uplynutí zkušební doby je dle městského soudu na osobu nadále hleděno jako na pachatele trestné činnosti. Na žalobce tedy nebylo možné nahlížet jako na osobu, jejíž trestná činnost byla zahlázena. Žalovaný správně rozhodoval na základě aktuálně zjištěného skutkového stavu, kdy z výpisu z rejstříku trestů jednoznačně vyplývalo, že žalobce není bezúhonný. Žalovaný ani nepochybil, nevyhověl-li žádosti žalobce o přerušování správního řízení.

[4] Důvodnou však městský soud shledal námitku nesprávného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. S odkazem na judikaturu zdejšího i Evropského soudu pro lidská práva ke kritériím zohledňovaným při posuzování zásahu do práva dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena sdělením ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do žalobcova soukromého, potažmo i rodinného života. Žalobce sice spáchal trestnou činnost, avšak nikoli v závažné míře. Ve prospěch žalobce městský soud hodnotil též délku jeho života na území České republiky (od roku 2005) a nepominul jeho chování od spáchání trestného činu, kdy žalobce uložený trest akceptoval, peněžitý trest vykonal, nic nesvědčí o jeho dalším problémovém chování a byl odsouzen za jeden skutek, aniž by se dopustil recidivy. Za zásadní městský soud považoval také skutečnost, že žalobce pobytem a podnikáním na území České republiky zabezpečuje sebe i svou rodinu žijící na Ukrajině. Ve prospěch žalobce hovoří i jeho dodržování pravidel pro pobyt cizinců v minulosti. Tyto skutečnosti dle městského soudu převáží nad závažností narušení veřejného pořádku žalobcem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že měl při rozhodování o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců posuzovat přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to navíc v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele je podstatné a dostatečné pouze pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Zákonodárce nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posouzením přiměřenosti. Ostatně dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců není třeba přiměřenost zkoumat tam, kde to zákon výslovně nestanoví. V případě spáchání úmyslného trestného činu vždy převáží veřejný zájem na ukončení pobytu cizince nad jeho zájmem vedení soukromého či rodinného života. Městský soud mohl posuzovat nanejvýš to, zda by neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. Obecná zásada přiměřenosti, která by byla plošně

pokračování

uplatnitelná jako např. zásada *non-refoulement*, ale v žádném právním předpise ani mezinárodním obyčeji zakotvena není.

[7] Stěžovatel citoval z judikatury NSS s tím, že souladem svého rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy se správní orgán musí zabývat až ke konkrétní námitce cizince ve správním řízení. Žalobce však nic takového neučinil, žádnou námitku stran dopadu rozhodnutí nevzneshl a neuvedl ani žádnou skutečnost, ze které by bylo možné dovozovat rozpor dopadu rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy. Stěžovatel přesto souladnost posoudil, vycházejíc z informací, které mu byly známy. Ani žaloba neobsahuje žádnou konzistentní argumentaci ohledně soukromé sféry žalobce, městský soud tuto iniciativu v podstatě převzal.

[8] Stěžovatel odkázal na několik rozsudků ESLP, dle kterých Úmluva nezakládá právo cizinců na vstup a pobyt na území smluvního státu, a čl. 8 Úmluvy sám o sobě nezaručuje právo na určitý konkrétní typ pobytového oprávnění. Neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty by mohlo zasáhnout do soukromého či rodinného života jen výjimečně, v případě žalobce však žádné výjimečné okolnosti neexistují. Neprodloužení doby platnosti jeho pobytového oprávnění je tedy dle stěžovatele v souladu se zákonem o pobytu cizinců i čl. 8 Úmluvy. Stěžovatel též připomněl, že povolení k dlouhodobému pobytu je vždy časově omezeno, cizinec musí žádat o prodloužení doby platnosti povolení, chce-li na území pobývat déle, a vždy musí znovu prokazovat, že trvají důvody a podmínky pro vydání pobytového oprávnění. Zákon o pobytu cizinců negarantuje prodlužování dlouhodobého pobytu.

[9] Stěžovatel uzavřel, že žalobce musí být srozuměn s tím, že povolení nemá garantováno navždy. Nikdy neudělal nic pro to, aby v získal povolení k trvalému pobytu, aby prokázal dostatečnou integraci na území. Jeho živnost navíc dle předložených platebních výměrů negeneruje podstatný zisk. Jediný dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života spočívá zjevně v tom, že nějakou dobu nebude moci vykonávat výdělečnou činnost. Jakmile bude žalobcovo odsouzení zhlazeno, může o vydání dlouhodobého víza požádat. Zároveň i přes svoje odsouzení má jako občan Ukrajiny možnost získat vízum za účelem strpění pobytu.

[10] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že trvá na všech svých žalobních námitkách včetně *fikce neodsouzení ke dni 10. 5. 2022*. Souhlasí s městským soudem, že rozhodnutí stěžovatele nedostojí parametrům přiměřenosti stanoveným judikaturou. Neexistence povinnosti zkoumat přiměřenost při zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je dle žalobce překonána judikaturou, např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS, a ze dne 29. 5. 2023, č. j. 4 Azs 133/2023-38. Žalobce citoval též z usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. III. ÚS 443/17, dle kterého se v imigračních řízeních vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a kritéria vytvořená primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců lze považovat za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu.

[11] K námitce, že žalobce nepřiměřenost nenamítal, žalobce uvedl, že měl naději v přerušení řízení. Pokud by věděl, že stěžovatel žádost o přerušení řízení zamítne a následující den zamítne žádost o prodloužení doby platnosti povolení, uvedl by všechny

námítky. Jelikož nemohl podat odvolání, uplatnil námítky v žalobě a městský soud jim vyhověl. Žalobce se s názorem městského soudu ztotožňuje. Stěžovateli byla známa pobytová historie žalobce, charakter jeho ekonomické činnosti, informace o jeho protiprávním jednání, uložených trestech, podmínkách fikce neodsouzení, povinnost opustit území při ztrátě povolení, jakož i probíhající válka na Ukrajině, kam se žalobce s ohledem na zásadu *non-refoulement* nemůže vrátit.

[12] K povinnosti stěžovatele zabývat se přiměřeností jeho rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců žalobce citoval ještě z rozsudku NSS ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42, dle kterého je třeba: „*i při vydání rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců posoudit přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života cizince, pokud v řízení vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly činit toto rozhodnutí nepřiměřeným zásahem*“. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že stěžovatel nebyl povinen zkoumat závažnost a druh jeho protiprávního jednání, jelikož obecný test přiměřenosti provedl již zákonodárce. Žalobce citoval z rozsudků SDEU ze dne 12. 12. 2019, ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18, a NSS ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Azs 27/2020-39, který závěry SDEU převzal. Ačkoliv se rozsudky týkají žádosti o povolení pobytu za účelem sloučení rodiny, dle žalobce lze závěry ohledně nutnosti posouzení závažnosti a druhu protiprávního jednání dle § 174a zákona o pobytu cizinců vztáhnout i na jeho případ.

pokračování

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec, který má právnické vzdělání (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[d]obu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*

[16] Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

[17] Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

[18] V projednávané věci není sporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu – ohrožení pod vlivem návykové látky. Otázkou posuzování dopadů rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. jeho zrušení podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců co do přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince se pak Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval.

[19] Judikoval, že správní orgány standardně posuzují přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (viz též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Ustanovení § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ale správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života neukládá. Jak správně argumentuje stěžovatel, test proporcionality mezi veřejným zájmem a rodinným životem cizince provedl již zákonodárce, přičemž zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin a byli za něj odsouzeni, a představují tak potenciální hrozbu pro společnost, z povahy věci převáží nad individuálním právem cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života. V případě rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tedy přiměřenost rozhodnutí zásadně neposuzuje, což je v souladu se smyslem a účelem zákona, jímž je efektivní ochrana společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činností. S ohledem na to, že Česká republika je smluvním státem Úmluvy, jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce, jsou však správní orgány povinny k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy přihlédnout, avšak pouze ke konkrétní námitce účastníka (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, odst. [21], ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, odst. [10] a [11], ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 287/2015-33, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47,

odst. [14] a [16], ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. [10], ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37, odst. [19] až [21]; nověji ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. [9] a [10], a ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, odst. [16]).

[20] Nejvyšší správní soud proto přisvědčil stěžovateli, že souladem svého rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy by se musel zabývat až ke konkrétní námitce žalobce, který ale žádnou námitku stran zásahu do svého soukromého a rodinného života skutečně nevznnesl, ostatně to ani netvrdí, naopak. Žalobcova argumentace ve vyjádření ke kasační stížnosti, že nepřiměřenost nenamítal z důvodu naděje v přerušení řízení, není dle Nejvyššího správního soudu relevantní, jelikož žalobce zjevně mohl a měl ve správním řízení uvést všechny podstatné skutečnosti. Sice nemohl podat odvolání proti napadenému rozhodnutí (§ 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), před vydáním rozhodnutí se ale mohl vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů), což také učinil. V tomto vyjádření argumentoval pouze fikcí neodsouzení při osvědčení se ve zkušební době a požádal o přerušení řízení do doby ukončení zkušební doby (viz vyjádření se k podkladům ze dne 9. 1. 2023 na č. l. 14 správního spisu), o čemž stěžovatel rozhodl usnesením ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-36949-15/DP-2022, tak, že řízení se nepřerušuje.

[21] Ohledně svého soukromého a rodinného života žalobce toliko v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (na č. l. 1 správního spisu) uvedl dvě nezletilé děti, otce, matku a zletilou sestru, všechny s bydlištěm na Ukrajině (obce S. a K. ve Lvovské oblasti), na což stěžovatel reagoval na str. 3 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádného rodinného příslušníka, naopak rodinné vazby má v zemi původu, též dle smlouvy o nájmu bytu v něm pobývá sám a nevlastní na území České republiky ani žádnou nemovitost, proto rozhodnutí nebude mít dopad do jeho soukromého a rodinného života, resp. dopad je přiměřený. Stěžovatel též (obdobně jako v kasační stížnosti) poukázal na judikaturu ESLP, dle které z Úmluvy nevyplývá povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere, i proto je dopad rozhodnutí přiměřený a v souladu s čl. 8 Úmluvy. Vzhledem k absenci výslovné a konkrétní námitky žalobce považuje Nejvyšší správní soud takové posouzení za zcela dostačující, jakož i správné a ztotožňuje se s ním.

[22] Nelze naopak souhlasit s posouzením městského soudu, který bez námitky žalobce ve správním řízení odůvodnil nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života nízkou závažností spáchané trestné činnosti, její ojedinělosti, akceptováním odsouzení a uložených trestů, dlouhodobým pobytem žalobce v České republice a jeho prostřednictvím zajišťování obživy pro sebe samého i rodinu na Ukrajině. Dle Nejvyššího správního soudu v projednávané věci převáží veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci páchající trestnou činností, nad individuálním zájmem žalobce, který kromě rodiny na Ukrajině žádné skutečnosti stran svého soukromého a rodinného života neuvedl a z ničeho ani nevyplývají.

[23] V této souvislosti Nejvyšší správní soud pouze stručně reaguje na judikaturu uvedenou žalobcem v jeho vyjádření, která je z části nepřiléhavá, především ale neodporuje výše uvedeným závěrům. Rozsudky č. j. 7 Azs 24/2017-29 a č. j. 4 Azs 133/2023-38, které dle žalobce překonávají judikaturu k absenci povinnosti správních orgánů zkoumat

pokračování

přiměřenost rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stran zásahu do soukromého a rodinného života cizince, takový závěr neobsahují. Rozsudek č. j. 7 Azs 24/2017-29 se navíc týká naprosto odlišné situace, než ve které se nachází žalobce, konkrétně posuzování soukromého a rodinného života cizince při rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 7. 2019. Podle tohoto již neúčinného ustanovení policie vydala rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území. To není případ žalobce. Z rozsudku č. j. 4 Azs 133/2023-38, který se zabývá rozhodnutím podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, naopak v souladu s výše uvedenou judikaturou plyne, že je třeba konkrétní námitky cizince (viz odst. [25] až [28] rozsudku č. j. 4 Azs 133/2023-38). Obdobně z rozsudku č. j. 6 Azs 181/2020-42, odst. [13], plyne závěr posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí [v daném případě rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců] do soukromého a rodinného života cizince, pouze pokud v řízení vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly činit toto rozhodnutí nepřiměřeným zásahem. V případě nynějšího žalobce žádné skutečnosti ze správního spisu nevyplývají a sám žalobce je netvrdí. Z usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 443/17 sice vyplývá aplikovatelnost kritérií pro posuzování zásahu do soukromého a rodinného života vytvořených v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců i v rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, nevyplývá z něj však povinnost se tímto posuzováním zabývat vždy, tedy i bez námitky cizince. Nakonec, rozsudek č. j. 1 Azs 27/2020-39 se týká povolení k pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny a výkladu směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Z ničeho neplyne, že by se závěry ve vztahu k tomuto povolení měly aplikovat i na zcela odlišnou situaci žalobce, kterému nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a jeho rodina pobývá v zemi původu.

[24] Nejvyšší správní soud tedy jedinou uplatněnou kasační námitku shledal důvodnou. Stěžovatel nebyl povinen blíže posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zároveň jím provedené posouzení v napadeném rozhodnutí je zcela dostatečné a správné. Městský soud naopak pochybil, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil pro nezákonnost.

[25] Nejvyšší správní soud závěrem reaguje na námitku žalobce, že v důsledku ztráty povolení musí vycestovat na Ukrajinu, kde probíhá válka, a jeho návratem by došlo k porušení zásady *non-refoulement*. Zaprvé, ztrátu povolení si přivodil žalobce sám svým úmyslným trestným jednáním. Zadruhé, napadené rozhodnutí žalobci neukládá povinnost opustit Českou republiku. Co se týče probíhající války na Ukrajině, sám stěžovatel na str. 4. napadeného rozhodnutí upozornil žalobce na udělování víz občanům Ukrajiny v souvislosti s tam probíhajícím ozbrojeným konfliktem (obdobně srov. rozsudek č. j. 2 Azs 135/2023-33, odst. [17]).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský

soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu